

II. János Pál

Apostoli buzdítás a Karthauzi Rend kilencszázadik évfordulójára (1984. május)

SZERETETT FIUNKHOZ, ANDRÉ POISSONHOZ
A KARTHAUZI REND GENERÁLIS PERJELÉHEZ

„Minden másról lemondva kitartani a cella csendjében és magányában”, ez elismert tevékenysége és célja, a Karthauzi Rendnek, amelynek élén te állsz, (vö. a Karthauzi Rend Megújított Statútuma, 4.1). Tagjai Isten különleges hívására válaszolva és azért, hogy egyedül neki éljenek, „*e világ viharából egy védett kikötő biztonságába és nyugalomába*” mentek át (Szent Brúnó, Levél Raoulhoz, 9).

Rendetek immár kilencszáz éve csodálatra méltó kitartással és energiával igyekeznek ezt a „Krisztussal való rejtett életet” (vö. Kol 3,3) élni. Helyénvaló ezt hangsúlyozni ezekben a napokban, amikor alapításotok évfordulóját ünnepeľjüket. Erre 1084. június 24-e körül került sor, olyan napon, amelyet Keresztelő Szent Jánosnak, „a legnagyobb prófétának és a sivatag barátjának” szenteltek (vö. a Keresztelő Szent János születésének főünnepén a reggeli dicséret himnusza), akit a karthauzi szerzetesek Szűz Mária után égi védőszentjükként tisztelnek. Szent Brúnó, e jeles férfiú és néhány társa ekkor kezdte meg ezt a világtól elzárt életformát egy Chartreuse-nek [Karthauznak] nevezett helyen, amely Grenoble-i egyházmegyében található. Örömmel a tettekével egyesítve e boldog esemény emlékére, szívből gratulálunk e kitartó hűséghez, és megragadjuk az alkalmat, hogy kifejezzük az egész karthauzi család iránti különös tiszteletünket és atyai szeretetünket.

Az Egyház korai századaiban, köztudottan éltek remetek, akik elhagyatott helyeken az imádságnak és munkának szentelték magukat; „mindentől megfosztva, egy mindenestül mennyei életmódnak adták a nevüket” (Szent Atanáz, Szent Antal élete, PG 26,866). Példájuk csodálatot keltett, és sok embert vezetett az erény útjára. Szent Jeromos, hogy csak egyet idézzek a sok tanúságtétel közül, tüzes szavakkal hirdette a szerzetesek rejtett titkát: „Ó sivatag, Krisztus virágaival megszórva! Ó magány, ahol megszületnek azok a kövek, amelyekből a Jelenések könyvében leírt a nagy király városa épül!” (14. levél; PL 22,353-354).

A római pápák gyakran megerősítették ezt az emberektől elválasztott életet, és nem szűkölködtek a dicsérettel. Ami benneteket illet, ilyen volt a jelenkorban XI. Piusz „Umbratilem” című apostoli konstitúciója, majd VI. Pálnak közvetlenül hozzád intézett levele a rend megújulását célzó általános káptalanotok alkalmából (AAS, 16, 1924, 385 old. és 63, 1971, 447 old.). A II. Vatikáni Zsinat a maga részéről kifejezte megbecsülését a magányos élet iránt, amelynek gyakorlóit közelebből követik hegyi szemlélődésben Krisztust, és megerősítette, hogy ez az Egyház számára a termékenység titkos forrása (vö. „Lumen gentium”, 46; „Perfectae caritatis”, 7). Végül pedig az új Egyházi Törvénykönyv határozottan

megerősítette ezt a tanítást: „A kizárólag szemlélődésre rendelt intézmények mindig is különleges helyet foglaltak el Krisztus misztikus testében” (674. kán.).

Mindez rátok vonatkozik, kedves karthauzi szerzetesek és szerzetesnők, rátok, akik távol a világ zajától „a jobbik részt választottátok” (vö. Lk 10,41). A felgyorsuló élettempóval szemben, amely kortársainkat hajtja, állandóan vissza kell térnetek rendetek eredeti szelleméhez, és állhatatosan meg kell maradnotok szent hivatásotokban. Úgy tűnik, hogy korunknak szüksége van példátokra és szolgálatokra: a lelkek különböző vélemények között hányódnak; nagyon gyakran megzavarodnak, sőt nagy lelki veszélyek fenyegetik őket a megkülönböztetés nélkül megjelenő sok írás nyomása alatt, és különösen a társadalmi kommunikáció eszközei miatt, amelyek olyan nagy hatalommal vannak felruházva, hogy befolyásolják a szíveket, miközben néha szembefordulnak a keresztyény igazsággal és erkölccsel. Az emberek ilyenkor szükségét érzik annak, hogy a teljesség keresésére induljanak, és hogy ezt a teljességet megélt tanúságtétel hitelesítse szemükben. A ti feladatotok éppen az, hogy segítsetek nekik erre ráébredni.

A maguk részéről az Egyház fiainak és leányainak, akik az apostolkodásnak szentelik magukat a világban, a dolgok állandó mobilitásával és fejlődésével küzdve, Isten és az ő szeretetének megingathatatlanságára kell támaszkodniuk. Ezt a megingathatatlanságot bennetek látják megnyilvánulni, akik különleges módon osztoztok benne itt a földön.

Magának az Egyháznak, mint Krisztus misztikus testének kötelessége, hogy szünet nélkül dicsőítő áldozatot mutasson be az isteni fenségnek, és ez az egyik fő feladata; ebben a tekintetben számít áhítatos buzgóságokra, rátok, akik minden nap „örködnek Isten jelenlétében” (vö. Szent Brúnó, Levél Raoulhoz, 4.).

Valljuk azonban be, hogy napjainkban, amikor talán túl könnyűszerrel adjuk át magunkat a cselekvésnek, remete életeteket néha félreértik vagy alábecsülik, különösen is a munkások hiánya miatt az Úr szőlőjében. Az ilyen véleményekkel szemben meg kell erősítenünk, hogy a karthauzi szerzeteseknek ma is teljes mértékben meg kell őrizniük rendjük hiteles vonásait. Ez összhangban áll az új Egyházi Törvénykönyv által megfogalmazott szabállyal, amely, miközben emlékeztet az aktív apostolkodás sürgető szükségleteire, védi a tisztán szemlélődő intézmények hivatásának sajátos jellegét, éppen azért a szolgálatért, amelyet ezek a szerzetesek Isten népe számára végeznek, „példájukkal ösztönözve azt, és rejtett apostoli termékenységükkel hozzájárulva annak kibontakozásához” (674. kán.). Ha emiatt szerzetesi családok tagjai „nem bízhatók meg azzal, hogy segítsenek a különböző lelkipásztori szolgálatokban” (u.o.), akkor az apostolkodásnak azt a másik formáját sem kell gyakorolnotok, legalábbis rendszeresen nem, ami azon kívülállók befogadását jelentené, akik néhány napra elvonulni kívánnak a kolostorokban, mivel ez nem felel meg remete hivatásotoknak.

Nem lehet kétséges: a mai társadalomban végbemenő sok és gyors változásnak mély lélektani hatásai vannak, különösen is a fiatalokra, és ezek a gyökerei annak az idegfeszültségnek, amelytől ma sokan szenvednek. Ez nehézségeket okozhat a karthauzi közösségekben, különösen azok körében, akik jelöltként jelentkeznek Rendetekbe. Körültekintően és határozottan kell viselkednetek – miközben igyekeztek figyelembe venni a fiatalok problémáit – úgy, hogy a maga teljességében megőrizzétek valódi karizmátokat, anélkül, hogy eltérnétek az elismert alapokmányaitoktól. Csak az Isten szeretetétől lángoló akarat, amely készen áll arra, hogy a világtól elvonult élet szigorában hősieen szolgálja őt, lesz képes legyőzni minden akadályt.

Íme, az Egyház közel áll hozzátok, Szent Brúnó kedves fiai és leányai; számít imáitokból és az istenszeretetért vállalt lemondásotokból eredő számos lelki gyümölcsre. Már máskor is mondtuk, hogy az Istennek szentelt élet értelmét megvilágosítsuk: „nem az a fontos, amit

tesztek, hanem az, amik vagytok” (vö. 1979. október 1-jei Beszéd papoknak, misszionáriusoknak, szerzeteseknek és szerzetesnőknek; AAS, 71, 1979, 1127. oldal): úgy tűnik, ez különleges módon vonatkozik rátok, akik távol tartjátok magatokat attól, amit tevékeny életnek neveznek.

Amikor szívetekben megemlékeztek családok eredetéről, minden biztonnyal késztetést éreztek arra, hogy megújítsátok belső buzgóságotokat és lelki örömeit, és fenntartás nélkül átadjátok magatokat magasztos hivatásotoknak.

A szeretet jeleként, amely e sorokat ihlette, és az ég bőséges kegyelmeinek zálogaként örömmel adjuk az Úrban az Apostoli Áldásunkat neked, kedves Fiadnak és a Karthauzi Rend minden szerzetesének és szerzetesnőjének.

Vatikánváros, 1984. május 14. pápaságunk hatodik évében.

II. János Pál